

Để lại cho anh ...

Đến công viên tập thể dục khá lâu. Điều làm tôi chú ý là trên băng ghế ven bờ hồ có người đàn ông đứng tuổi ngồi đó. Ông thường mặc quần dài, chiếc áo Jacket khoác ngoài và cái mũ lưỡi trai bạc màu che nửa mặt, lầm lì ít nói, trông bụi bụi. Thỉnh thoảng ông ném những hòn đá nhỏ xuống mặt hồ, mắt dí vào quyển vở cũ sồn gáy lẩm bẩm hai câu thơ:

Những thằng cà chớn như tui

Chết xuống âm phủ, چرا hai nấu dầu.

Hai câu thơ tuy thô thiển nhưng xem ra có vần, có điệu không biết ông đặt, hay cóp nhặt đâu đó. Tò mò đến gần, lại nghe rõ hơn. Tôi buột miệng hỏi:

- Dường như ngày nào ông cũng ngồi ở đây?
- Có sao không?
- Không sao. Hỏi vậy thôi mà.
- Cảm ơn
- Đi một mình?
- Chỉ một mình.
- Tôi đi với ông cho vui nhé?
- Không cần đâu, tôi thích một mình.
- Ở nhà cũng thế?
- Có một con gái đã lấy chồng .
- Hầm hiu chắc buồn lắm
- Thế vẫn còn chưa đủ.
- Có sao phải đày ải bản thân? Có điều gì u uất?
- U uất và ân hận nhiều năm rồi.
- Hồi trước có làm gì nặng tội?
- Không những nặng tội mà còn đại lỗi. Thế gian này không có hình phạt nào xứng đáng cho tôi.
- Sao vậy?

- Tôi làm vợ tôi chết
- Cố sát hay ngộ sát?
- Không phải
- Có vướng vào “ tứ đồ tường” không?
- Không có.
- Thế thì...Thế thì ông “ bức tử” cô ấy?
- Gần như vậy.
- Tôi không tin như thế. Trông ông hiền lành làm sao giết người được.?
- Có nhiều cách giết người, trên ba mươi năm rồi làm sao nhớ hết. Xem đây thì rõ...

- Nhật ký của ông mà!
- Của vợ tôi đấy. Tôi chưa được ai chia sẻ. Không phải ai cũng hiểu được tâm can của nhau. Mà hiểu được lòng nhau là tri kỷ. Tôi ao ước có một tri kỷ. Tôi ái ngại cầm quyển nhật ký và nói:

- Nhật ký dày như vậy sao đọc ở đây được, cho tôi về nhà đọc đêm nay, sáng mai trả được không?

- Tri kỷ mới được đấy nhé.

Về nhà, pha ly café sữa nóng tôi giờ từng trang nhật ký đọc. Nhật ký có những đoạn thế này:

Saigon ngày ... tháng...năm...

“Anh yêu dấu mới đó mà đã ba tháng mình chung sống với nhau. Em thật sự hạnh phúc chỉ trong tuần trăng mật. Sau đó là những ngày tháng thăm sầu của em. Anh biết không? Em cũng có những khao khát, nhưng chưa bao giờ có được cái cảm giác “làm vợ”. Mỗi lần bên anh em tưởng như một cô gái “ăn sương” phục vụ cho một gã đàn ông mua hoa trong cơn say xỉn...

Thật bất ngờ! Cái hình ảnh nho nhã hiền lành dễ thương, tử tế của anh biến mất đâu rồi. Nhiều đêm anh mặt mày phờ phạc, quần áo xốc xếch, chân cao chân thấp bước vào thềm nhà là lòng em tê buốt. Không lẽ vì chuyện đó? Đàn ông các anh có những người quan trọng “ cái đó” của con gái vậy sao. Anh T rất thân với anh, Anh T không kể chuyện tình của em và anh ấy cho anh nghe sao?. Có thể em đã “say nắng”. Có thể “ Yêu nhau chẳng tiếc gì nhau”. Đời lính ngắn ngủi hay số phận. Em không trách anh ấy. Có lẽ vì chuyện thầm kín, bí mật chỉ hai người biết. Nếu là

như vậy em chỉ trách mình. Đáng lẽ em phải nói cho anh biết, phải được anh thông cảm chia sẻ. Nhưng em hèn yếu, em thiếu can đảm và chủ quan quá, phải không?...

Hôm nay, bữa cơm dọn ra em thấy cái gì cũng muốn ói. Đó là biểu hiện em có thai. Em khắp khởi vui mừng, muốn khoe với anh, nhưng ban ngày phải đến công ty. Đêm nào anh cũng về muộn người nồng nặc mùi bia rượu, lăn ra ngủ em chẳng nói được điều gì. Tại sao như vậy chứ?

“ Anh yêu dấu! Em đếm từng ngày. Em trông chờ từng giây. Con chúng ta sắp ra đời, chúng ta sắp làm cha, làm mẹ.. Má và cô út lo xa, đưa em vào bệnh viện. Sau khi khám, bác sĩ bảo: “Thai nhi bất thường. Sẽ sinh khó, chuẩn bị tinh thần để mổ”. Em lo lắng. Lần đầu tiên em cảm nhận được cái đau quặn thắt từng cơn của người đàn bà đau đẻ. Con gái chúng ta đã chào đời nhưng bất hạnh cho nó là không thấy ba nó đâu. Nó là đứa bé có cha, có mẹ đáng hoàng, nó là máu thịt của anh. Nó vô tội. Sao anh cư xử như thế”. Lúc này em cần một lời an ủi, một cử chỉ chăm sóc thế mà chẳng thấy anh đâu... Em đau đớn, em tủi thân, cảm giác như nó là đứa bé không cha, em là đàn bà không chồng. Chứa hoang”. Má trách bộ không biết vợ sanh sao không ghé thăm. Cái thằng tệ quá! Nuôi vợ nó mấy chục năm, bây giờ phải nuôi đẻ nữa.”

Em linh cảm có điều gì bất trắc xảy ra nên vội vàng viết những dòng này cho anh. Anh ạ, dù gì đi nữa em cũng rất yêu anh. Anh ạ! Từ ngày cưới nhau đến hôm nay gần một năm em chưa có một lời dịu êm với anh thì đây là những lời nói thiêng liêng nhất, nguyện vọng duy nhất của em. Em sẽ viết trong tờ cam kết: “Hãy cố gắng cứu đứa bé trong bụng mẹ nó trước”. Tình huống xấu nhất xảy ra, thì đây là lời nói sau cùng của em. Em xin gửi lại con chúng ta cho anh, hãy chăm sóc và thương yêu nó nhiều nghe anh.”...

Đọc xong quyển nhật ký tôi buồn vô hạn, nắm vắt tay lên trán và chỉ biết thở dài. Sáng hôm sau đi tập thể dục, vẫn chỗ ngồi đó, như bất cần đời. Tôi đến gần chào. Ông lại hỏi:

- Ông là ai?

Tôi ngạc nhiên:

- Tôi đây mà, không nhớ tôi sao?

- Xin lỗi, tôi không nhớ.

Khi tôi lấy ra quyển nhật ký ông lại hỏi:

- Cái này hình như của tôi.

- Của ông đấy, hôm qua ông cho tôi mượn mà.

- Lắm cảm quá... Cái gì thuộc về ký ức thì nhớ. Mới thoáng qua thì không. Người già quên rất nhiều thứ.

Hình như ông chỉ nhớ người quá cố, nhớ quyển nhật ký nhớ hai câu thơ, nhớ con đường đi về nhà hằng ngày. Chỉ bấy nhiêu thôi.

. Ông lại trầm ngâm không nói. Tôi mời:

- Vào kia uống café cho đỡ buồn nhé.

Ông gật đầu bảo:

- Đi thì đi và bước theo tôi bước vào.

Buổi sáng mùa đông trời Saigon se lạnh, mặt hồ lăn tăn, vài chiếc lá nhẹ rơi. Tôi hỏi:

- Ông uống gì.?

- Gì cũng được.

Đôi mắt xa xăm, buồn vời vợi. Ông thổn thức : Tôi bất nhẫn quá. Vô tâm và hẹp hòi. Tại tôi mà cô ấy chết. Chết trong đau đớn, buồn phiền. “ Đã quá muộn rồi, xin lỗi em”. Tôi sống là chờ chết. sống là để ăn năn hối lỗi, là tự đọa đày mình. Em biết không?...

Đâu đây vọng lại bài ca “Ngày còn có nhau hãy giúp nhau cho thật nhiều. Ngày nào mất nhau sót chia chẳng được đâu”. Ông lại thì thầm:

Những thăng cà chớn như tui,

Chết xuống âm phủ, چرا hai nấu dầu.

ĐỖ VĂN NGỌC

SG, tháng 1 năm 2014